

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/182/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5718202983
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5718202983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v právnom spore žalobcov: 1/ Ing. E. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXX/X, D., 2/ Ing. E. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XXXX/XX, D. - E., žalobcovia 1/, 2/ zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom U. X, D., proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/44/2018-172 zo dňa 24. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5.606,53 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.606,53 eur od 27. 06. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku I. mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 3.488,13 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.488,13 eur od 27. 06. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku III. mení tak, že žalobu v tejto časti zamietá.

Vo výrokoch II. a IV. zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobca 1/ má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77 %.

Žalobca 2/ má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 74 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 15C/44/2018-172 zo dňa 24. 06. 2019, výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu vo výške 10.606,53 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 10.606,53 eur od 27. 06. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. žalobu žalobcu 1/ vo zvyšku zamietol. Výrokom III. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu vo výške 11.488,13 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 11.488,13 eur od 27. 06. 2018 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom IV. žalobu žalobcu 2/ vo zvyšku zamietol. Výrokom V. priznal žalovanej voči žalobcovi 1/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 10 % a výrokom VI. priznal žalovanej voči žalobcovi 2/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 32 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení konštatoval, že žalobcovia 1/, 2/ sa žalobou doručenu súdu 21. 08. 2018 domáhali voči žalovanej náhrady škody predstavujúcej trovy obhajoby a nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci s poukazom na obžalobu sp. zn. 2Pv 564/10 podanú prokurátorom Okresnej prokuratúry Martin dňa 06. 10. 2011 pre skutky právne posúdené ako zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., v spolupáchateľstve a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. Zák. v spolupáchateľstve, spod ktorej boli oslobodení.

Náhrada trov obhajoby si žalobca 1/ uplatnil vo výške 3.366,06 eur a žalobca 2/ vo výške 3.380,73 eur a odmenu znalca. Nemajetkovú ujmu si žalobca 1/ uplatnil vo výške 20.000 eur, žalobca 2/ vo výške 30.000 eur. Zároveň si uplatnili aj úrok z omeškania od 27. 06. 2018, t. j. nasledujúci deň po rozhodnutí žalovaného o tom, že žalobcom nebude z titulu náhrady škody plniť.

Citujúc ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) súd konštatoval, že v prípade oslobodenia spod obžaloby sa za nezákonné rozhodnutie považuje uznesenie o vznesení obvinenia. Nakoľko prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta o vznesení obvinenia voči žalobcom a podal obžalobu, dospel k záveru o pasívnej vecnej legitímácii Slovenskej republiky, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Súd mal preukázané i splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného v čase podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody,

Súd následne rozhodol aplikujúc § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Súd z vykonaného dokazovania zistil, že voči žalobcom 1/, 2/ bolo vznesené obvinenie uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Martine ČVS: ORP-848/OVK-MT-2010 zo dňa 29. 12. 2010, sťažnosť žalobcov proti tomuto uzneseniu bola prokurátorom Okresnej prokuratúry v Martine č. k. 2Pv 564/10-8 zamietnutá ako nedôvodná. Dňa 06. 10. 2011 podal prokurátor na žalobcov 1/ a 2/ obžalobu na súd. Výsledkom trestného konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 13T/146/2011 bol rozsudok Okresného súdu Martin, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, ktorými boli žalobcovia 1/, 2/ spod obžaloby oslobodení.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej oslobodenie spod obžaloby z hľadiska ust. § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia mal súd zato, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím, ktoré bolo zrušené oslobodzujúcim rozsudkom, a teda je daná zodpovednosť štátu za škodu uplatnenú žalobcami. Podľa záverov okresného súdu boli kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to nezákonné rozhodnutie - uznesenie o vznesení obvinenia, vznik škody na strane žalobcov pozostávajúcej z účelne vynaložených a vyplatených trov advokátov v trestnom konaní a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, nakoľko v prípade, ak by k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo, nebolo by došlo k podaniu obžaloby voči obvineným ani ku konaniu pred súdom, pred ktorým ich zastupovali právni zástupcovia - advokáti, v súvislosti s ktorou činnosťou boli žalobcovia povinní účelne vynaložené trovy advokátov uhradiť.

Pokiaľ ide o výšku škody a nemajetkovej ujmy, súd rozhodol s poukazom na ust. § 17 ods. 1 až 5, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

Žalobca 1/ si uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby v súvislosti s trestným konaním sp. zn. 13T/146/2011 v sume 3.366,06 eur. Išlo o trovy obhajoby JUDr. Mária Buksu vo výške 1.000,- eur, ktoré však súd žalobcovi 1/ nepriznal, nakoľko z faktúry predloženej žalobcom 1/ nevyplýva, aké úkony právnej služby boli vykonané a v akej veci bolo právne zastúpenie poskytnuté. Súd žalobcovi 1/, posúdiac jednotlivé vykonané úkony a výšku odmeny advokáta za úkony právnej služby, priznal náhradu škody predstavujúcej trovy obhajoby JUDr. Jánom Repáňom, vo výške 2.606,53 eur, zohľadniac námietky žalovanej.

Žalobca 2/ si uplatnil nárok na náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby JUDr. Máriom Buksom v sume 1.000,- eur, ktorú súd žalobcovi 2/ rovnako nepriznal pre nepreukázanie nároku v tomto smere. Súd žalobcovi 2/ priznal náhradu škody spočívajúcu v náhrade trov obhajoby JUDr. Tomášom Zbojom v sume 2.488,13 eur, zohľadniac námietky žalovanej vo vzťahu k výške odmeny za niektoré právne úkony a vo zvyšku uplatnených trov obhajoby žalobu zamietol.

Žalobcovi 2/ súd zároveň priznal i znaleckú odmenu vyplatenú JUDr. Jozefovi Molitorovi v súvislosti s podaným znaleckým posudkom.

Súd dospel k záveru, že žalobcovia 1/, 2/ ako poškodení majú nárok aj na nemajetkovú ujmu v zmysle ust. § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z., majúc za to, že samotný oslobodzujúci rozsudok

Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011-620 zo dňa 28. 06. 2016 nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu, ktorú utrpeli trestným stíhaním.

Žalobca 1/ si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur. Súd žalobcovi 1/ priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 8. 000,- eur v súvislosti so zásahom do spoločenského, politického, súkromného, zdravotného života žalobcu 1/. Súd poukázal na dĺžku trvania trestného konania, skutočnosť, že žalobca 1/ bol pred začatím trestného stíhania bezúhonným občanom, bol politicky a spoločensky aktívny, zastával vysokú funkciu v rámci orgánov verejnej správy. Súd mal preukázaný zásah do súkromného života žalobcu 1/, avšak nie v takej miere ako uvádzal žalobca 1/, keď z výpovede manželky žalobcu 1/ vyplynulo, že dôverovala manželovi, ich vzťah zostal nezmenený, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že ani dcéry žalobcu 1/ nevedeli o trestnom konaní.

Žalobcu 2/ si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur, súd mu priznal nemajetkovú ujmu vo výške 9.000,- eur, majúc za preukázané, že došlo k narušeniu jeho súkromného rodinného života v dôsledku trestného konania. Trestné konanie malo výrazný vplyv na to, že žalobca 2/ nemá deti, nakoľko bol prvotne odsúdený v r. 2013 a z tohto dôvodu sa rozhodli ako manželia nemať deti. Žalobca 2/ určité obdobie nepracoval, musela pracovať jeho manželka, znížili sa mu podnikateľské aktivity, a teda došlo k zníženiu príjmov v domácnosti žalobcu 2/ v priebehu trestného konania. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobca prišiel o zamestnanie v Rakúsku z dôvodu vedenia trestného konania, v dôsledku vedeného trestného stíhania sa rozhodol, že neabsolvuje skúšku na stavbyvedúceho. Súd mal tiež preukázané, že došlo k zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu 2/ ako dôsledok vedeného trestného konania.

Súd žalobcovi 1/ priznal náhradu škody a nemajetkovej ujmy spolu v sume 10.606,53 eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 27. 06. 2018 do zaplatenia, vo zvyšku jeho nároky zamietol.

Žalobcovi 2/ súd priznal náhradu škody a nemajetkovej ujmy spolu vo výške 11.488,13 eur spolu s uplatneným úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. Občianskeho zákonníka a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 27. 06. 2018 do zaplatenia a vo zvyšku jeho nároky zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“). Vychádzajúc zo žalobcom 1/ uplatneného nároku vo výške 23.366,06 eur, predstavuje úspech žalobcu priznaný nárok v sume 10.606,53 eur, t. j. 45 %. Úspech žalovanej predstavuje časť nároku, ktorý súd zamietol, t. j. 55 %. Úspešnejšou stranou konania tak bola žalovaná, pričom jej čistý úspech predstavuje 10 % (55 % - 45 %). Súd preto priznal žalovanej právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ v rozsahu 10 %.

Žalobca 2/ si uplatnil nárok vo výške 33.380,73 eur, úspešný bol čo do sumy 11.488,13 eur, t. j. 34 %. Úspech žalovanej tak predstavuje 66 %. Úspešnejšou stranou konania bola žalovaná, s čistým úspechom 32 % (66 % - 34 %). Súd preto priznal žalovanej právo na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi 2/ v rozsahu 32 %.

2. Proti tomuto rozsudku, čo do výrokov I. a III., ktorými súd žalobe v časti vyhovel, podala žalovaná odvolanie, ktorým sa domáhala jeho zmeny v tejto časti, spočívajúcej v zamietnutí žaloby.

Žalovaná sa nestotožnila so záverom súdu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na súdnu prax, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. aj oslobodenie spod obžaloby. Poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/163/2013, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Vyšetrovateľ policajného zboru v danej veci na základe zistených skutočností a z nich vyplývajúceho predpokladu, že trestný čin spáchala určitá osoba nemal inú zákonnú možnosť na postup v predmetnej veci ako vydať uznesenie o vznesení obvinenia, ak nechcel postupovať v rozpore s ustanovením § 206 Tr. por.

V konaní nebolo preukázané porušenie žiadnych základných zásad trestného konania, išlo o štandardný postup orgánov činných v trestnom konaní v medziach zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo v prípravnom konaní zrušené ako nezákonné. Aj keď v danom prípade boli žalobcovia spod obžaloby oslobodení, pričom tento postup má v zmysle ustálenej judikatúry v zásade rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno podľa žalovanej pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vychádzať len z tohto uvedeného dôsledku oslobodenia spod obžaloby bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej

trestnej veci. V konečnom dôsledku boli Ing. E. U. st. a Ing. E. U. ml. spod obžaloby oslobodení v súlade so zásadou "in dubio pro reo", pričom aj samotný odvolací súd konštatoval, že nie je síce vylúčené a skutočne to mohlo byť, že skutok sa stal, ako tvrdí obžaloba, ale len úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine a v takomto prípade je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo.

Podľa žalovanej nie je teda v danej veci splnená už prvá základná podmienka - existencia nezákonného rozhodnutia podľa ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a preto nie je daný už samotný prvotný právny základ, a teda nie je možné náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. priznať. Z tohto dôvodu považovala žalovaná za neopodstatnenú aj žalobcami požadovanú nemajetkovú ujmu, ktorá nebola v konaní preukázaná.

Žalovaná namietala, že tvrdenia žalobcu Ing. E. U. st. o negatívnom dopade trestného stíhania na jeho zdravotný stav aj po vykonanom dokazovaní ostalo len v rovine subjektívneho tvrdenia. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by jeho zdravotné ťažkosti vznikli alebo sa rozvinuli v dôsledku vedeného trestného konania, keď ním popisované zdravotné ťažkosti mohli vzniknúť aj iným spôsobom napr. aj v dôsledku zvyšujúceho sa veku atď. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na lekársku správu MUDr. J. zo dňa 11. 04. 2019, z ktorej vyplýva, že žalobca 1/ mal subjektívne ťažkosti typu bolesť na hrudníku už pred začatím trestného stíhania. Podľa žalovanej nebol preukázaný ani zásah do jeho osobnostných vzťahov. Ukončenie politickej činnosti bolo jeho osobné rozhodnutie nesúvisiace s trestným stíhaním, nakoľko z vyjadrenia predsedu Smeru SD zo dňa 25. 03. 2019 vyplýva, že s ním počítali na kandidátku v r. 2012 až 2018. Nebolo preukázané ani ochabnutie spoločenských vzťahov, keď ani jeho dcéry sa o vedení trestného stíhania voči nemu nedozvedeli.

Rovnako žalovaný 2/ nepreukázal nárok na nemajetkovú ujmu. Čo sa týka negatívneho dopadu trestného konania na jeho zdravotný stav, sám uviedol, že psychológa navštevoval z dôvodu, že sa pokúšali o dieťa a nie z dôvodu prebiehajúceho trestného konania. Taktiež nepreukázal zníženie príjmov v dôsledku prebiehajúceho trestného konania, nie je pravdivé ani jeho tvrdenie, že mu nebolo umožnené z dôvodu záznamu v registri trestov absolvovať skúšku na stavbyvedúceho, nakoľko do registra sa zapisujú len právoplatné odsúdenia, v ktorej súvislosti poznamenala, že žalovaný 2/ už bol v minulosti dvakrát právoplatne odsúdený pre trestné činy, ktoré mal vedené v registri trestov aj keď v dnešnej dobe sa už na neho hľadí ako keby nebol odsúdený. V rámci dokazovania nebolo ani u neho preukázané ochabnutie spoločenských vzťahov, ani v rodinnom živote, keď napriek trestnému konaniu sa oženil a manželka mu dôverovala po celý čas.

3. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť.

Žalobcovia zotrvali na svojich tvrdeniach a stanoviskách prezentovaných v konaní. Žalovaná podľa nich v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd v konaní nevysporiadala. Súd v napadnutom rozhodnutí odkázal na zákonné ustanovenia a dôkazy, z ktorých pri posudzovaní skutkového a právneho stavu vychádzal a svoje rozhodnutie zdôvodnil s prihliadnutím na všeobecnú rozhodovaciu prax súdov.

Podľa žalobcov bolo v rámci konania preukázané, že došlo k zásadnému zásahu do ich osobnostných sfér, a preto samotné oslobodenie spod obžaloby v tomto smere krivdu, ktorú utrpeli, nemôže dostatočným spôsobom zhojiť.

Uviedli, že štát nesie zodpovednosť za prípadnú škodu spôsobenú nezákonným trestným stíhaním, na základe právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. To, že sa v priebehu konania zmenila dôkazná situácia, nemôže byť prisudzované na ťarchu obvinených, ktorí sú v danom smere poškodení. Pokiaľ niekto v rámci konania produkuje nesprávny dôkaz, nesie za túto skutočnosť zodpovednosť. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania nie je to, že trestné stíhanie prebiehalo v medziach zákona, ale to, aký je neskorší výsledok trestného konania. Uvedeným sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 183/2009 a 4NCdo 15/2009. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 25/2011 zo dňa 24. 03. 2011, zodpovednosť štátu za rozhodnutia, ktorými sú napr. uznesenia o vznesení obvinenia, je zodpovednosťou za výsledok konania, čiže v danom prípade je objektívna zodpovednosť štátu a neposudzuje sa správnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, t. j. či porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Podstatný pre vznik nároku je výsledok konania.

V súvislosti s nemajetkovou ujmu žalobcovia poukázali na bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Podľa žalobcov bolo zhoršenie zdravotného stavu v dôsledku vedeného trestného stíhania preukázané výpoveďami svedkov a predloženými listinnými dôkazmi. Z dokazovania tiež vyplynulo, že ich v rodinnom živote v dôsledku trestného konania panovala značná nervozita a hádky, čo nepochybne prispelo aj tomu, že žalobca 2/ nemá deti. V pracovnej a spoločenskej oblasti bol žalobca 1/ bezúhonným občanom, bol politicky aktívny. Žalobca 2/ bol zasa podnikateľom, ktorého príjmy boli v čase vedenia

trestného konania preukázateľne nižšie. To, že žalobca 2/ neabsolvoval skúšku odbornej spôsobilosti na stavbyvedúceho možno bolo jeho osobné rozhodnutie, ale toto bolo jednoznačne ovplyvnené vedením trestného konania. Keby k trestnému konaniu nedošlo, mohli viesť usporiadaný život ako predtým.

4. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov (v tzv. replike) zotrvala na dôvodoch uvedených v podanom odvolaní, nestotožniac sa s argumentmi žalobcov.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a po zopakovaní dokazovania na nariadenom pojednávaní pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 C. s. p. oboznámením listinných dôkazov, a to rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011-237 zo dňa 16. 04. 2013, uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/88/2013-335 zo dňa 19. 11. 2013, rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011-620 zo dňa 28. 06. 2016, uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/91/2016-668 zo dňa 13. 12. 2016, zdravotného záznamu žalobcu 2/ zo dňa 10. 10. 2017, vyjadrenia MUDr. O. G., PhD. - Kardiovaskulárne centrum, s. c. o., Martin zo dňa 25. 03. 2019, výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 1/ zo dňa 11. 04. 2019 a odpisu registra trestov žalobcov 1/, 2/ z pripojeného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 13T 146/2011, rozsudok okresného súdu vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5.606,53 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.606,53 eur od 27. 06. 2018 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil, vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku I. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 3.488,13 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.488,13 eur od 27. 06. 2018 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil a vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo výroku III. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

6. Strany konania na pojednávaní na odvolacom súde zotrvali na svojich podaniach produkovaných v odvolacom konaní.

7. Predmetom konania v danej veci bol nárok žalobcov na náhradu škody pozostávajúcej z trov obhajoby a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v trestnom konaní, v ktorom boli žalobcovia spod obžaloby oslobodení, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli stíhaní.

8. V konaní bolo nesporné, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Martine ČVS: ORP-848/OVK-MT-2010 zo dňa 29. 12. 2010, proti ktorému žalobcovi podali sťažnosť, bolo žalobcom 1/, 2/ vznesené obvinenie za zločin ublíženia na zdraví podľa § 20, § 155 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona, dňa 07. 10. 2011 bola na žalobcov podaná obžaloba pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, oba v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, spod ktorej boli žalobcovia rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 13T/146/2011-620 zo dňa 28. 06. 2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/91/2016-668 zo dňa 13. 12. 2016 oslobodení z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. V súvislosti s predmetným trestným stíhaním si žalobcovia podaním zo dňa 01. 02. 2018 uplatnili v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody, žalobca 1/ vo výške 3.366,06 eur, žalobca 2/ vo výške 3.380,73 eur a nemajetkovej ujmy, žalobca 1/ vo výške 20.000,- eur a žalobca 2/ vo výške 30.000,- eur.

9. Pokiaľ ide o posúdenia právneho základu veci, tento bol okresným súdom posúdený správne. Okresný súd pri posúdení nároku žalobcov správne vychádzal zo zákona č. 514/2003 Z. z., pod ktorého ustanovenia zistený skutkový stav i správne subsumoval a ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej oslobodenie spod obžaloby má rovnaký následok ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť a ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991).

10. V súvislosti s odvolaním žalovanej dáva odvolací súd do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 15/2009, ktoré sa týkalo náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky

ako judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným. V súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí boli i rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 54/2011, 7 Cdo 145/2011, 7 Cdo 87/2012, 7 MCdo 27/2012, 4Cdo 66/2018 a 1Cdo 133/2018 zo dňa 30. 04. 2019. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 07. 07. 2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila v tom, že vtedy, keď došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

11. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že boli splnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorými sú nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, ako to konštatoval súd prvej inštancie v bode 15. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

12. Odvoláciu námietku žalovanej, vytykajúcu súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

13. Žalobcovia si v žalobe uplatnili náhradu škody, žalobca 1/ vo výške 3.366,06 eur, žalobca 2/ vo výške 3.380,73 eur. Súd žalobe žalobcu 1/ v tejto časti vyhovel čo do sumy 2.606,53 eur, vo zvyšku žalobu žalobcu 1/ v tejto časti zamietol, žalobe žalobcu 2/ v tejto časti súd vyhovel čo do sumy 2.488,13 eur, vo zvyšnej časti žalobu žalobcu 2/ zamietol. Samotnú výšku škody priznanú súdom prvej inštancie odvolací súd s poukazom na ust. § 380 a § 379 C. s. p. nepreskúmal, keď žalovaná, okrem samotného základu nároku, výšku škody tak ako ju priznal súd prvej inštancie nenamietala.

14. Ako čiastočne dôvodné však odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovanej, pokiaľ ide o výšku priznanej nemajetkovej ujmy žalobcom, vychádzajúc i z dokazovania zopakovaného odvolacím súdom.

15. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd prvej inštancie žalobcovi 1/ priznal sumu 8.000,- eur, žalobcovi 2/ sumu 9.000,- eur majúci zato, že došlo k zásahu do ich osobného, rodinného a spoločenského života, k zhoršeniu zdravotného stavu. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nestotožnil.

16. Pokiaľ ide o zásah do osobnostnej sféry, je nesporné, že vedené trestné stíhanie je spôsobilé do tejto zasiahnuť. Trestné stíhanie, v ktorom boli žalobcovia oslobodení spod obžaloby trvalo šesť rokov, čo nepochybne ťaživo zasiahlo oboch žalobcov a ich rodiny. Pokiaľ však ide o vzťah žalobcov k ich partnerom, títo im naďalej verili, stáli po ich boku, žalobca 2/ sa napriek trestnému stíhaniu oženil. Dcéry žalobcu 1/ a zároveň sestry žalobcu 2/ nemali o ich trestnom stíhaní vedomosť (čo napokon konštatoval i súd prvej inštancie). Pokiaľ žalobca 2/ poukazoval na skutočnosť, že trestné stíhanie ho spolu s manželkou ovplyvnilo v rozhodnutí nemať dieťa, nebolo preukázané, že práve uvedené bolo dôvodom pre takéto rozhodnutie.

17. Pokiaľ ide o zásah do spoločenského života, tento nemal súd jednoznačne preukázaný, išlo viac menej o subjektívne vnímanie žalobcov, pričom na preukázanie svojich skutočností nenavrhli vykonať žiadne dôkazy. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na to, že Martin je malé mesto, nebolo preukázané, že by sa to dostalo do povedomia širšej verejnosti, keď o trestnom stíhaní žalobcov nemali vedomosť ani dcéry žalobcu 1/. Nebolo preukázané, že by trestné stíhanie malo vplyv na povest' žalobcov. Pokiaľ však ide o žalobcu 1/, v konaní bolo preukázané, že tento bol politicky činný, rátať sa s ním aj v období kedy sa viedlo trestné stíhanie, pričom z výpovede žalobcu 1/ vyplynulo, že od uvedeného upustil práve aj v súvislosti s trestným stíhaním (zároveň však aj v súvislosti so zdravotným stavom). Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že išlo o dobrovoľné rozhodnutie, uvedené nesporne malo súvis s vedeným trestným stíhaním, keď aj v súčasnosti je spoločenskou požiadavkou, aby do politiky išli predovšetkým osoby morálne čisté.

18. Ako dôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalovanej vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie o zhoršení zdravotného stavu žalobcov v súvislosti s trestným stíhaním. Z lekárskej správy žalobcu 1/ zo dňa 11. 04. 2019 vyplýva, že tento mal určité ťažkosti ešte pred začatím trestného stíhania v apríli 2010 - bolesti na hrudníku a i keď zo zdravotného záznamu nevyplýva, že by už v tom čase mal poruchu srdca, samotná skutočnosť, že následne sa stal kardiologickým pacientom, nepreukazuje, že sa tak stalo v dôsledku trestného stíhania. Pokiaľ ide o žalobcu 2/, rovnako zo zdravotného záznamu zo dňa 10. 10. 2017 nemožno vyvodit', že jeho problémy s vysokým tlakom súvisia práve s trestným stíhaním (u žalobcu bola konštatovaná obezita, chronický nikotinizmus). Žalobcovia pritom v konaní nenavrhli vykonať žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že k zhoršeniu zdravotného stavu došlo výlučne v dôsledku trestného stíhania, resp. toto malo na zhoršenie zdravotného stavu podstatný vplyv.

19. Odvolací súd zároveň nemal preukázané ani zníženie príjmu žalobcu 2/ práve v súvislosti s trestným stíhaním. Pokiaľ ide o prácu v Rakúsku, ako konštatoval už súd prvej inštancie, v konaní nebol predložený žiaden dôkaz, že by ukončenie pracovného pomeru žalobcu 2/ súviselo s trestným stíhaním. Pokiaľ ide o skúšky stavbyvedúceho, odvolací súd poukazuje na to, že problém s preukázaním bezúhonnosti nesúvisel s prebiehajúcim trestným stíhaním, v súvislosti s ktorým si žalobcovia uplatnili nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ale so skorším odsúdením žalobcu 2/.

20. Vychádzajú z uvedeného, odvolací súd pri aplikácii ust. § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri zohľadnení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z toho, že primárnou funkciou náhrady je funkcia satisfakčná, ktorej účelom je zmiernit' nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Vychádzajúc z dĺžky samotného trestného konania a zásahu do osobnostných práv žalobcov, odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nepovažoval za dostatočnú satisfakciu pre žalobcov len samotné oslobodenie spod obžaloby a za dôvodné považoval i priznanie náhrady nemajetkovej ujmy.

21. Pokiaľ ide o žalobcu 1/, vzhľadom na jeho bezúhonnosť a preukázaný zásah do rodinného a spoločenského života, i keď nie v rozsahu, v akom uvádzal žalobca (nenastal rozvrat v rodine, nebolo preukázané zhoršenie zdravotného stavu ani neprimeraný zásah do spoločenského života, s výnimkou politického života) považoval odvolací súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur.

22. Vo vzťahu k žalobcovi 2/, u ktorého už bolo v minulosti zistené konanie v rozpore so zákonom, odvolací súd, vzhľadom na dĺžku trvania trestného konania, ak aj preukázaný zásah do rodinného života (pri nepreukázaní zásahu do spoločenského či pracovného života) považoval za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- eur.

23. Odvolací súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadal aj na okolnosti za akých k trestnému stíhaniu žalobcov došlo, keď nebolo sporné, že k potýčke medzi žalobcami a poškodeným v trestnom konaní došlo, v tejto potýčke poškodený utrpel aj určité zranenia, pričom k oslobodeniu žalobcov došlo v podstate na základe zásady in dubio pro reo, keď neboli preukázané konanie žalobcov a zranenia poškodeného v takom rozsahu, ako sa žalobcom kládlo za vinu. Celá potýčka medzi žalobcami a poškodeným pritom vznikla v dôsledku gesta cyklistu, po predbehnutí motorovým vozidlom, ktoré viedol žalobca, čo šiel žalobca (úplne bezdôvodne) „riešiť“ a v dôsledku čoho následne došlo i k fyzickému kontaktu medzi žalobcami a poškodeným.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a záverov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 5.606,53 eur, ktorá suma pozostáva z náhrady škody vo výške 2.606,53 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur, spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.606,53 eur od 27. 06. 2018 do zaplataenia (vo vzťahu k príslušenstvu neboli produkované odvolacie námietky), do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil, vo zvyšnej časti (čo do zaplataenia sumy 5.000,- eur s príslušenstvom predstavujúcej náhradu nemajetkovej ujmy) rozsudok okresného súdu vo výroku I. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. čo do uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 3.488,13 eur, ktorá suma pozostáva z náhrady škody vo výške 2.488,13 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.488,13 eur od 27. 06. 2018 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil a vo zvyšnej časti (čo do zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 8.000,- eur s príslušenstvom) rozsudok okresného súdu vo výroku III. zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

25. Vo výrokoch II. a IV., ktorými súd žalobu žalobcov vo zvyšku zamietol, ktorý nebol napadnutý odvolaním žiadnej zo strán konania, ponechal odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu nedotknutý.

26. Nakoľko odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej, podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p. nanovo rozhodol o trovách (odvolacieho i prvoinštančného) konania. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd pri aplikácii ust. § 255 C. s. p., podľa ktorého súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd vychádzal z toho, že žalobcovia si podanou žalobou uplatnili v podstate dva nároky - nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

28. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody bol žalobca 1/, pri porovnaní uplatnenej a súdom priznanej sumy náhrady škody, úspešný v rozsahu žalobcu 77,44 %, neúspech 22,56 %, a teda čistý úspech žalobcu 1/ predstavuje 54,88 % (77,44 % - 22,56 %). Úspech žalobcu 2/ predstavuje 74 %, neúspech 26 %, a teda čistý úspech žalobcu 2/ predstavuje 48 % (74 % - 26 %).

29. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je úspech žalobcov v konaní závislý iba od úvahy súdu. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. 06. 2016 <., ktorá sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O. s. p. <. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 <. O. s. p.), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 C. s. p. <.). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C. s. p. <. (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci teda treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch nepôjde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu totiž nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Keďže žalobcovia mali v danej veci plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z ich procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, je možné považovať ich za plne procesne úspešných podľa § 255 ods. 1 C. s. p. <., preto im v časti nároku na náhradu trov konania vznik nárok v plnom rozsahu, avšak pri výpočte konkrétnej výšky trov konania so zohľadnením prisúdenej sumy.

30. Následne súd pri priznaní nároku na náhradu trov konania vychádzal z priemeru úspechu žalobcov, a teda žalobca 1/ bol úspešný v rozsahu cca 77 %, žalobca 2/ v rozsahu 74 %. Súd preto žalobcovi 1/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77 % a žalobcovi 2/ v rozsahu 74 %, pričom o výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.). Pri výpočte výšky trov konania bude potrebné vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme vychádzať zo sumy priznanej súdom, nie zo sumy uplatnenej žalobcami v žalobe.

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)